

Sygn. akt II Ka 260/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski – spr.

Sędziowie : SO Robert Rafał Kwieciński

SR (del.) Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Haliny Lewandowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 23.10.2015 r.

sprawy M. A. i W. G.

oskarżonych o przestępstwa z art. 291§1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole z 15.06.2015 r. sygn. akt II K 1050/14

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w podstawie skazania oskarżonego M. A. przyjmuje art. 4§1 kk,

- z opisu przypisanego oskarżonemu M. A. w punkcie 1 przestępstwa eliminuje fragment „w celu ukrycia”

- w podstawie wymiaru kary za przypisany oskarżonemu M. A. w punkcie 2 ciąg przestępstw zamiast art. 291§1 kk przyjmuje art. 306 kk,

2. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.

3. Zasądza od oskarżonego M. A. na rzecz Skarbu Państwa ` za postępowanie odwoławcze wydatki w części 9/10 i opłatę w kwocie 900 zł.

4. Zasądza od oskarżonego W. G. na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze wydatki w części 1/10 i opłatę w kwocie 200 zł.

Anna Klimas Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kole wyrokiem z 15 czerwca 2015r. w sprawie o sygn. akt II K 1050/14 oskarżonego **M. A.** uznał za winnego tego, że 9 lipca 2014 r. w K. na terenie posesji przy ul. (...), w woj. (...) przyjął w celu ukrycia samochód osobowy marki N. (...) nr VIN: (...) o wartości 61.800 złotych, który został skradziony na terenie Niemiec, wiedząc o tym, iż pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, to jest popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i

za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1 - § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 150 stawek dziennych po 20 złotych każda.

Uznał również oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów opisanych w punktach od 2 do 9 wyroku przy ustaleniu, że czynów tych dokonał w bliżej nieustalonym czasie przed 11 lipca 2014 r. oraz przy przyjęciu, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., to jest popełnienia ciągu ośmiu przestępstw z art. 306 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe i skazał oskarżonego na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby.

Oskarżonego **W. G.** uznał za winnego tego, że 9 lipca 2014r. w K. przy ul. (...) w woj. (...) pomógł w ukryciu samochodu osobowego marki N. (...) nr VIN: (...) o wartości 61.800 złotych wiedząc o tym, iż pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, to jest przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. skazał go na karę grzywny w liczbie 200 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył okres zatrzymania od 9 do 11 lipca 2014 r., uznając karę grzywny za wykonaną w wymiarze 6 stawek dziennych.

Apelacje wnieśli obrońca oskarżonego M. A. i obrońca oskarżonego W. G..

Obrońca oskarżonego M. A. zarzuciła obrazę przepisów prawa procesowego.

Obrońca oskarżonego W. G. zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego i błąd w ustaleniach faktycznych.

W oparciu o te zarzuty wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. A. okazała się celowa, natomiast zarzuty podniesione w obu apelacjach nie są zasadne.

W istocie w obydwu apelacjach podstawowymi zarzutami był błąd w ustaleniach faktycznych. Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 k.p.k. kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł prawidłowe wnioski do co sprawstwa obydwu oskarżonych. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Zarzuty apelacyjne stanowią natomiast typową, dowolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu.

Całkowicie dowolny jest zarzut, iż przekonanie o sprawstwie oskarżonego M. A. zostało oparte na domniemaniach. Sąd szczegółowo wskazał na dowody, które potwierdzają sprawstwo oskarżonego i prawidłowo uzasadnił dlaczego odmówił wiarygodności wyjaśnieniom tego oskarżonego. Sąd w szczególności trafnie uznał, że wyjaśnienia tego oskarżonego złożone na etapie końcowym postępowania przed Sądem I instancji przedstawiały wersję wydarzeń dopasowaną do zebranego już materiału dowodowego i były nielogiczne. Na sprawstwo oskarżonego M. A. wskazują w szczególności następujące dowody i okoliczności:

- złożone w toku postępowania przygotowawczego pierwsze wyjaśnienia oskarżonego W. G.
- ujawnione na pojeździe marki N. (...) ślady linii papilarnych,

- ujawnienie u oskarżonego ośmiu silników pochodzących od samochodów marki N. , T. i R. z usuniętymi znakami identyfikacyjnymi.

Dlatego wyjaśnienia oskarżonego M. A. należy ocenić jako co najmniej naiwne.

Szczególne znaczenie mają jednak pierwsze wyjaśnienia oskarżonego W. G., które następnie próbował nieudolnie odwołać i zmodyfikować. Są one bowiem zgodne z doświadczeniem życiowym, logiczne, a przede wszystkim szczerze. Pomówienie jest jednym z rodzajów wyjaśnień osoby zainteresowanej wynikiem procesu. Istnieją dwa rodzaje pomówień. Do pierwszego z nich należą te pomówienia, w których współoskarżony, zapierając się własnej winy pomawia inną osobę, przeważnie współoskarżonego o popełnienie przestępstwa i w ten sposób dąży do eskulpowania własnej osoby. Do drugiego należy pomówienie, które umownie określić można jako pomówienie złożone. Zachodzi ono wtedy, gdy oskarżony przyznaje się do winy, twierdząc jednocześnie, że także inna osoba (z reguły współoskarżony) brała udział w przestępstwie, które jest przedmiotem osądu w danej sprawie. W jednej i drugiej sytuacji wspomniany dowód jest dowodem, który ze względu na zainteresowanie osoby pomawiającej powinien być poddany szczególnie wnikliwej ocenie z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto czy wyjaśnienia te są logiczne albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne (wyrok z 6.02.1970 r. IV KR 249/69, OSNKW 1970,z. 4-5, poz. 46). Pomówienie współoskarżonego -nawet następnie odwołane- może być dowodem winy, jeżeli spełnia odpowiednie warunki. Przede wszystkim dowód taki powinien podlegać szczególnie wnikliwej i ostrożnej ocenie sądu, który powinien zbadać, czy tego rodzaju pomówienie jest zgodne z doświadczeniem życiowym, logiką zdarzeń oraz znajduje oparcie w innych dowodach. Takiej właśnie oceny wyjaśnień oskarżonego G. dokonał Sąd I instancji i dlatego kwestionowanie ich tylko na tej podstawie, że oskarżony ten miał wadę wzroku jest wręcz infantylne. Dlatego Sąd odwoławczy w całości podzielił dokonaną przez Sąd I instancji ocenę tych wyjaśnień. Prawidłowo zatem Sąd oddalił wniosek dowodowy o zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu okulistyki. Wyjaśnieniom w tym zakresie przeczą bowiem zeznania świadków A. M., Ł. G., K. S., M. W., Z. B., Z. C., P. W. i D. L., treść protokołu przesłuchania podejrzanego W. G., w którym szczegółowo opisał zachowanie oskarżonego A. wraz z załączonymi tablicami podglądowymi, na których akurat rozpoznał oskarżonych oraz podpis oskarżonego pod tym protokołem, który nie wskazuje na jakiegokolwiek trudności z jego złożeniem. Brak jest zatem jakichkolwiek powodów aby podważyć wiarygodność pierwszych wyjaśnień tego oskarżonego.

Dla odpowiedzialności oskarżonego W. G. nie ma znaczenia to, że 14 lipca 2014r. był w pracy, kiedy skradziony pojazd był jeszcze na terenie Niemiec, a następnie został ujawniony w wynajmowanym przez niego garażu. Wynajmując bowiem oskarżonemu A. garaż i wiedząc co oskarżony ten w tym garażu robił, co najmniej godził się z tym, że pomaga oskarżonemu J. A. w ukryciu uzyskanych za pomocą czynu zabronionego pojazdów.

Aczkolwiek nie można kategorycznie powiązać ujawnionych u oskarżonego A. silników z usuniętymi znakami identyfikacyjnymi z rozmontowywanymi przez niego w wynajętym od oskarżonego G. garażu samochodami, to jednak jest charakterystyczne, iż silniki te pochodziły od takich marek pojazdów, które były w tym garażu rozmontowywane. Każdy silnik pojazdu oznaczany jest indywidualnym numerem identyfikacyjnym, który nie tylko wskazuje na markę samochodu i zindywidualizowany pojazd, ale ma również świadczyć o legalności pochodzenia silnika. Usunięcie zatem takiego oznaczenia w sposób oczywisty zmierza do uniknięcia powiązania silnika z konkretnym samochodem. Dlatego wyjaśnienia oskarżonego, iż wszystkie ujawnione w jego garażu silniki nabył już z usuniętymi oznaczeniami identyfikacyjnymi są nie tylko sprzeczne z doświadczeniem życiowym, ale wręcz infantylne. Usunięcie zatem takich numerów wypełnia dyspozycję art. 306 kk. To u oskarżonego A. zostały ujawnione takie silniki, a zatem tylko on miał interes w tym, żeby pozbawić je indywidualnych oznaczeń identyfikacyjnych. Odpowiada on więc za szeroko pojęte sprawstwo.

W żadnym zakresie nie znalazły potwierdzenia ogólnikowo sformułowane zarzuty naruszenia prawa procesowego. Na marginesie należy zauważyć, iż nawet gdyby uznać zasadność zarzutu naruszenia art. 424kpk, to zgodnie z treścią art. 455a kpk nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. A. okazała się o tyle celowa, że umożliwiła korektę orzeczenia poprzez:

- przyjęcie w podstawie skazania oskarżonego M. A. art. 4 § 1 k.k. gdyż przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. są dla oskarżonego względniejsze w zakresie możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej powyżej roku,
- wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. A. w punkcie 1 fragmentu „w celu ukrycia”, gdyż w opisie tym przypisane zostało znamię czasownikowe „przyjęcia”, na co zresztą wskazuje zebrany w sprawie materiał dowodowy,
- przyjęcie za podstawę wymiaru kary za przypisany oskarżonemu M. A. w punkcie 2 ciąg przestępstw zamiast art. 291§ 1 k.k. art. 306 k.k., co stanowiło oczywisty błąd przy redakcji wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i 4, art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Anna Klimas Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński